

andre Skibe heller ikke ville kunne blive reparerede i rette Tid, saa at de heller ikke ville kunne blive brugte. Jeg vil imidlertid sige, at maasse heller ikke engang det er det Væsentligste; det Væsentligste er, at det Skib, vi nu bringe til Kadettkib kun har meget kort Tid tilbage; det kan kun — naar man da ikke vil sende Kadetterne ud i et uspødygtigt Skib — kunne vare et à to Aar endnu, og det eneste Skib, som er stiftet til at afløse det, er Dagmar. Saa længe man nemlig ønsker, — og det er man nødt til at gjøre nu — at Kadetterne skulle blive øvede i Seilmansøvrer osv., kan man ikke med nogen Gavn bruge de nyeste Skibe, hvoraf de fleste ingen Seil og Reiskning have; naar de have den, hvilket f. Ex. er Tilfældet med St. Thomas, er det ialtsald kun som Hjælpekraft; det er Skibe, som vilde manøvrere overordentlig slet for Seil alene, saa dem kan man ikke bruge; „Dagmar“ er det eneste, der kan afløse det nuværende Kadettkib. Jeg tør sige, at den Øvelse, vore Kadetter hidtil have faaet til Sø, maa regnes for at være overordentlig god, og det maatte i høieste Grad beklages, om denne Opdragelsesmaade maatte standses; jeg veed ikke, paa hvilken Maade man saa skulde bære sig ad med Kadetterne til Sø. Derfor maa denne Reparation af „Dagmar“ anses for at være fuldstændig nødvendig. — Jeg skal kun meget kort omtale den Række Medsættelser paa Værstets Konto, som ellers ere foretagne af Udvalgets Flertal, idet det er Bøfter, om hvilke man i og for sig kunde være tilbøjelig til at sige: Sa, de kunne maasse vente et Aar; men naar man siger det Samme en Snæs Aar igjennem, saa bliver det dog galt i Længden. Saaledes er der til Bramme, Løgger og Flaader ved Værftet ikke bevilget Noget, eller i hvert Fald kun meget Lidt i mange Aar; de gaa tilbage, og det er dog Ting, som skulle holdes vedlige. Særlig for Masteflaadens Bedkommende var der foreslaaet et større Beløb; det er Flaader, som bruges stadig ved Skibenes Armering, dels til at tage Rundholter op og dels til andre Diemed; men dertil er der ikke bevilget Noget i en lang Aarrække. De ere derfor i en meget daarlig Tilstand, og de kunne langt fra bære den Vægt, som de oprindelig ere bestemte til, paa Grund af Vandtrykket. Ulemperne derved føles ogsaa hvert Aar, navnlig ved de større Udrustninger om Foråret, og i Tilfælde af Krigsberedskab vilde det medføre en meget stor Ulempe. Saa er der ligeledes nægtet en saa lille Udgift som den til en Transportbaads Omdannelse til Vandbaad. Værftet har en Vandbaad, for at kunne forsyne Krigsskibene, naar de ligge

ude paa Rheden; det er dog naturligvis ganske i sin Orden. Den kan ikke bruges længere, og naar den skulde have en Hovedreparation, vilde den blive temmelig dyr, det vilde koste mellem 8—10,000 Kr. Hvis man derimod dertil vilde indrette en ældre Transportbaad, som er for svag til at bruges som Transportbaad, vilde det kun koste 5,500 Kr., og den vilde kunne vare som saadan i en overmaade lang Række Aar. Naar man nu altsaa ikke vil gjøre det, ja, saa har man ingen Vandbaad til Krigsskibene, og saa maa man se at faae en privat Vandbaad, men dette vil naturligvis for det Første medføre Beføstninger og Tidspilbe, og dernæst vil jeg sige, at dette ikke alene gjælder for vore egne Krigsskibe, men ogsaa for fremmede, idet det altid er Brug, at der ydes Krigsskibe saadan Hjælp, naar de komme til en By, hvor der er Orlogsværst; naar man altsaa skal hjælpe dem med Vand og Siggende, og ikke en Gang er i Stand til strax at møde med en Vandbaad, men først skal have Bud efter den i Byen, fremkommer der en Situation, som i og for sig heller ikke kan siges at være heldig. Ligeledes er der foreslaaet Anskaffelsen af et Dampskib til Kanonbaanden „Marstrand“, men det er ogsaa nægtet. Sa, det maa jeg altsaa finde mig i. Man anvender nu de 3 Kanonbaade til Opmaalingsarbejder, deres Arbejde bliver overordentlig meget lettet ved et saadant Dampskib, og da de to af dem have faaet det, synes der ikke at være nogen Grund til at nægte det for den tredies Bedkommende. Naar jeg dernæst gaar over til Konto III, som angaar Forberedelse og Vedligeholdelse af Flaadens øvrige Inventarium samt Magasinstjenstande, gjælder det jo i fuldt Maal ogsaa om den, at den nødvendigvis maatte blive større, som Følge af Vedtagelsen af Søværnsloven af 1880. Den er imidlertid ogsaa bleven noget større, den er voxet fra i Gjemmesnit henved 130,000 til henved 150,000 Kr. Men denne Forøgelse er ingenlunde fuldt tilstrækkelig. Værstets Inventarium er gaaet tilbage, og det er nødvendigt at raade Bod derpaa. Der mangler saaledes de nødvendige Beholdninger i Hovedmagasinet, saaledes at meget af Inventariet ikke engang er tilstrækkeligt til de sædvanlige Fredsdrustninger og vil være aldeles utilstrækkeligt i Tilfælde af Krigsberedskab. Jeg skal f. Ex. som en af de vigtigste Ting, der ikke kunne faas i en Hurtighed, nævne Røerne. Med Undtagelse af en eneste Rø i det sidste Aar, er der ikke kommet nogen Anskaffelse til siden 1864, da man naturligvis paa Grund af Krigen havde et overordentlig stort Antal